

Seddawisi sünnitas parrembid maid wilja kandma, nink mõts peap sega, mes põllus ei kõlba, leyma; ent aigomõda, kui perre surembas lät, tettaš ka põldo laimbas, nink jälle peap mõts põllule maad andma, nink ei tohhi wastapanna, kui ka sedda kottusi wimate kääst ärrawõetas, kon ta esike waiwaga ennege jalgu pääl püssip. Pälegi tarwitap rahwas meie maal, kon suwwi lühkifene om, egga ajastaja mõtsast ennamb puid honete ehitamises, pesitamises nink roa keetmises, kui muial, nink mes rehhepessu ajal siin ahjo heidetas, sedda ei tohhi meie nimmitadagi wõerama ellajide wasta, et nemma meie üllearwo puraiskamist ei nara nink pilguta, sest et kõnnegi muial ilma pääl seddawisi riicht ei atteta, kui meie maal, enge ligin paigun willi torest põimo ajal säälsamman põllo pääl pēssetas, kon temma om kassuu. Kui sis lämme ma kottusiu mõtsa pudus rahwal om oppust andnu, mõtsa suremba holega hoita, sis olles nteise ämmogi jo wajja olnu se päle mõttelda, et meie kui targa majjapidajaja mitte ennamb wälja ei ännu, kui sisetulley. Kuulge sis, sõbra, mes nõuwo meil se polest sünnis wõtta.

Se man om kats äsja wajja tähhele panna, kellest eggants mõistlik innemine peap tünništama: Jah, se om tõtelikult tõsi! Esimält peap hoolt kánnetama, et kon eale mõtsa raotas, noor mõts jälle asfemele sünnip; nink tõiselt, et ka sinna mõtsa kaswatetas, kos sedda weel ei olle olnu, ehk ta kottus kül wiljamaas ei kõlba nink sepärrast hädda pärrast palja sõda eest mässap.

Jummala arm nink heldus kánnap jo essi se eest hoolt, et kon mõtsa om olnu, sinna ka essi hénnešt mõts jälle sünnip, kui innemine ennege lassip sündida. Sest kui sa noort kõiwo ollet mahharaggunu, mes ei olle weel seemnekandja pu olnu, sis ajjawa jure tulleswal ajjastajal kánnu ümber noort wõsfu

wälja nink sünnitawa sel wiisil mittund nori kõiwnu se ütte mahharaotu kõiwo asfemele. Ent kuust nink peddaj kaswawa ennege seemnist nink ei olle sedda lomu, et nemma ka jurešt poigi sünnitawa; sedda teggewa ennege kõiw nink mu lehhemandja pu, et nemma kätte wiis, seemnest nink pu jurešt, suggenewa. Kui perremees sis tabhap, et mahharaotu mõtsa asfemele jälle noor mõts peap tullesma, sis wõip se sündida kolmesuggutsel wiisil, eesimält pu seemnetest, mes mahha õmma saddanu, tõiselt pu juurte wõsfutamistest, nink kolmandamalt noorte puie istutamistest. Sedda istutamist ehk arwat sa tühjas mängiföös; ent ärra laida enneaigo sedda äsja! Kül sa oppit, et ta ei olle joht tühhi.

Seniajjani om meie maal vruut olnu, et kui tabhetas mõtsma päle jälle mõtsa kaswatada, sis jättetas laggeda päle mõnni pu pärra nink lodetas et neide seemnest noor mõts jälle asfemele tulley. Ent päält nätta wõip jo ütelda, et se mood ei olle kituse wäärt. Sest eggants tijap, et pu ei häitse egga ajjastaja ütewisi, enge et mõnniförd mitto ajjastaiga wahhet om, enne kui puust ütšförd kõibliko sement niwaljo saap, kui wajja om; nink pälegi johhup, et säratse ütšiko pu laggeda pääl tulesst mahhamurtas, enne kui neist äsja sanu. Ent seni wõttap sedda mõda kuis ma om kottuside umbrohhi nidade wõimust, et pu semen ärraläppatas, kottuside jääp ma kalles nink tuimas, et ta seemnel ei ännu iddameda. Sest tulley sis, et kos semen om jõndnu juurt wõtta, sääl om paks wõsfu nätta, muial om paljas lagge ma, ni et säratsel mõtsal suggute mõtsa näggo ei olle nink sepärrast temmast ka kelleke äsja ei sa.

Sepärrast om parremb, et perremees essi hoolt kätte wõttap, nink mõtsa seddawisi külway, kui põllomees wilja sement. Sis ta wõip lota, et ilma aigo wiitmata noor kasfu ülle ajjastaja ütewisi ül-